

บทที่ 3

วิธีการดำเนินงานวิจัย

งานวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ ผู้วิจัยได้ใช้กระบวนการดำเนินการวิจัย ดังนี้

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร ได้แก่ คนในตำบลรณณีย์ อำเภอกะปอง จังหวัดพังงา

กลุ่มตัวอย่าง ใช้วิธีการสุ่มแบบเฉพาะเจาะจงจากตัวแทนในแต่ละหมู่บ้านจากจำนวนทั้งหมด 4 หมู่บ้าน คือ 1. บ้านปากคลอง 2. บ้านท่าหัน 3. บ้านรณณีย์ 4. บ้านศรีราชา จำนวน 48 คน

การคัดเลือกจุดเก็บข้อมูล

ผู้วิจัยกำหนดจุดเก็บข้อมูลในระดับหมู่บ้าน และเพื่อให้ทุกหมู่บ้านมีโอกาสในการได้รับเลือกเป็นตัวแทนในการใช้ภาษาเท่า ๆ กัน จึงใช้วิธีการสุ่มแบบเฉพาะเจาะจงจากตัวแทนในแต่ละหมู่บ้านจากจำนวนทั้งหมด 4 หมู่บ้าน คือ 1.บ้านปากคลอง 2.บ้านท่าหัน 3.บ้านรณณีย์ 4.บ้านศรีราชา สำหรับการวิจัยและเป็นตัวแทนการใช้ภาษาไทยถิ่นใต้อำเภอกะปอง จังหวัดพังงา ในครั้งนี้

การคัดเลือกผู้บอกภาษา

ผู้วิจัยได้กำหนดคุณสมบัติของผู้บอกภาษาให้ต่างกันเฉพาะระดับอายุส่วนตัวแปรอื่น ๆ เช่น เพศ การศึกษา อาชีพ ถิ่นที่อยู่ จะควบคุมเพื่อมิให้เกิดการแทรกแซงทางภาษาได้ ผู้เขียนวิทยานิพนธ์ ได้กำหนดคุณสมบัติของผู้บอกภาษาดังนี้

1. ระดับอายุ กำหนดอายุของผู้บอกภาษาทั้งชายและหญิง เป็นสามระดับอายุ โดยเว้นแต่ละระดับอายุห่างกัน 15 ปี เพื่อป้องกันการคัดเลือกผู้บอกภาษาที่มีอายุใกล้เคียงกันแต่ต่างระดับอายุกัน เช่น ผู้บอกภาษาอายุ 56 ปี เป็นระดับอายุที่ 1 ผู้บอกภาษาอายุ 36 ปี เป็นระดับอายุที่ 2 ดังนั้นเพื่อป้องกันปัญหาดังกล่าว ผู้เขียนวิทยานิพนธ์จึงกำหนดระดับอายุของผู้บอกภาษาไว้ดังนี้

ระดับอายุที่ 1	อายุตั้งแต่	56 – 60 ปีขึ้นไป
ระดับอายุที่ 2	อายุตั้งแต่	36 - 55 ปี
ระดับอายุที่ 3	อายุตั้งแต่	15 – 35 ปี

การแบ่งระดับอายุของผู้บอกภาษาออกเป็น 3 ระดับ เช่นนี้ เพื่อแสดงให้เห็นว่า ระดับอายุของบุคคลย่อมเป็นปัจจัยทางสังคมประการหนึ่งซึ่งมีอิทธิพลต่อการใช้คำและการแปรของภาษา การแบ่งผู้บอกภาษาเป็น 3 ระดับอายุ ซึ่งมีเหตุผลดังต่อไปนี้

ระดับอายุที่ 1 คือชายและหญิงที่มีอายุตั้งแต่ 56 – 60 ปีขึ้นไป เรียกว่าผู้บอกภาษาระดับอายุที่ 1 หนึ่งผู้เขียนวิทยานิพนธ์คาดว่า คนกลุ่มนี้เป็นผู้ที่มักใช้ชีวิตประจำวันอยู่ภายในท้องถิ่นเป็นส่วนใหญ่ มักจะไม่สนใจการเปลี่ยนแปลงมากนัก เป็นกลุ่มคนที่เคยชินและพอใจที่จะใช้ภาษาที่ตนเคยใช้มาแต่เดิม

ระดับอายุที่ 2 คือ ชายและหญิงที่มีอายุตั้งแต่ 36 – 55 ปี เรียกว่าผู้บอกภาษาระดับอายุที่ 2 คนกลุ่มนี้จัดเป็นคนกลุ่มวัยทำงาน จำเป็นต้องติดต่อกับบุคคลอื่นๆ ทั้งในและนอกชุมชน ซึ่งคาดว่าน่าจะเป็นกลุ่มรอยต่อระหว่างระดับอายุที่ 1 กับระดับอายุที่ 3 ผู้เขียนวิทยานิพนธ์สังเกตเห็นว่าการใช้ภาษาของคนระดับอายุนี้น่าจะมีการเปลี่ยนแปลงมากกว่ากลุ่มระดับอายุที่ 1

ระดับอายุที่ 3 คือ ชายและหญิงที่มีอายุตั้งแต่ 15 – 35 ปี เรียกว่าผู้บอกภาษาระดับอายุที่ 3 ซึ่งกลุ่มคนนี้ถือว่าเป็นวัยที่พร้อมรับการเปลี่ยนแปลงต่างๆ ได้ง่าย อาทิ การรับคำใหม่มาใช้ และผู้เขียนวิทยานิพนธ์คาดว่า การใช้ภาษาของคนระดับอายุนี้น่าจะมีการเปลี่ยนแปลงมากกว่ากลุ่มระดับอายุที่ 1 และกลุ่มอายุที่ 2

ส่วนเหตุผลที่ทำให้ผู้เขียนวิทยานิพนธ์กำหนดอายุของผู้บอกภาษาที่อายุน้อยที่สุดเพียง 15 ปี เท่านั้น เป็นเพราะผู้บอกภาษาที่อายุต่ำกว่า 15 ปี และคุณสมบัติตามที่ต้องการหาได้ยาก เนื่องจากส่วนใหญ่จะมีการศึกษาเกินภาคบังคับ จึงไม่เหมาะที่จะใช้เป็นตัวแทนของคนระดับอายุที่ 3 และเหตุผลที่กำหนดให้ผู้บอกภาษาอายุมากที่สุด คือ 75 ปี เป็นเพราะผู้บอกภาษาที่มีอายุมากกว่า 75 ปี มักมีอวัยวะในการออกเสียงไม่สมบูรณ์ อาจทำให้ผู้บอกภาษาได้ไม่ชัดเจน ซึ่งอาจส่งผลให้ข้อมูลทางภาษาศาสตร์คลาดเคลื่อนได้

2. จำนวนผู้บอกภาษา ผู้เขียนวิทยานิพนธ์ได้กำหนดจำนวนผู้บอกภาษาไทยสำเนียงถิ่นได้ อำเภอกะปง จังหวัดพังงา ทั้งชายและหญิงสามระดับอายุ ระดับอายุละ 16 คน รวมจำนวนผู้บอกภาษาเป็นจำนวนทั้งสิ้น 48 คน แบ่งเป็น

ระดับอายุที่ 1	หญิง 8 คน	ชาย 8 คน
ระดับอายุที่ 2	หญิง 8 คน	ชาย 8 คน
ระดับอายุที่ 3	หญิง 8 คน	ชาย 8 คน

3. การศึกษา ผู้บอกภาษาระดับอายุที่ 1 ระดับอายุที่ 2 และผู้บอกภาษาระดับอายุที่ 3 จะมีการศึกษาไม่เกินภาคบังคับ เพราะหากการศึกษาสูงกว่านี้ โอกาสที่ผู้บอกภาษาจะใช้ศัพท์ภาษาไทยกรุงเทพฯ ซึ่งเป็นภาษาที่ใช้ใน โรงเรียนจะมีมากขึ้น

4. อาชีพ ผู้บอกภาษาต้องมีอาชีพคล้ายคลึงกันคือ เกษตรกรรมและรับจ้างทั่วไปในชุมชน เนื่องจากเป็นอาชีพที่ต้องเดินทางหรือติดต่อพบปะกับคนต่างถิ่นเท่าใดนักเพราะการติดต่อพบปะกับคนต่างถิ่นอาจทำให้ภาษาที่ใช้เปลี่ยนแปลงไปได้

5. ถิ่นที่อยู่ ผู้บอกภาษาต้องเกิดและอาศัยอยู่ในท้องถิ่นที่ต้องการศึกษาวิจัย โดยไม่เคยอพยพโยกย้ายไปอยู่ในถิ่นอื่น บิดามารดาต้องเป็นคนใต้ และใช้ภาษาไทยถิ่นใต้อำเภอกะปง จังหวัดพังงา ในชีวิตประจำวัน หากมีคู่สมรส คู่สมรสต้องใช้ภาษาไทยถิ่นใต้ตำบลรมณีย์ อำเภอกะปง จังหวัดพังงาเช่นเดียวกันด้วย

6. ความสามารถในการใช้ภาษา ผู้บอกภาษาต้องใช้ภาษาไทยถิ่นใต้ตำบลรมณีย์อำเภอ กะปง จังหวัดพังงา ได้เป็นอย่างดี มีอวัยวะที่ใช้ในการออกเสียงครบถ้วนสมบูรณ์ สามารถออกเสียงได้ชัดเจน และมีประสาทหูที่ใช้งานได้ดี นอกจากนั้นต้องมีความเฉลียวฉลาด สามารถตอบข้อซักถามได้อย่างคล่องแคล่ว

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล

1 . รายการคำ (word list) ผู้วิจัย จะใช้รายการคำทั้ง 500 คำ สัมภาษณ์ผู้บอกภาษา เพื่อนำมาใช้วิเคราะห์และเปรียบเทียบการใช้คำของกลุ่มคนสามระดับอายุในภาษาไทยถิ่นใต้ ตำบลรมณีย์อำเภอกะปง จังหวัดพังงา

การเก็บรวบรวมรายการคำ (word list)

ผู้วิจัยได้รวบรวมรายการคำที่จะใช้สอบถามผู้บอกภาษาจาก “พจนานุกรมภาษาถิ่นใต้ ฉบับ พ.ศ. 2525” ของ สถาบันทักษิณคดีศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สงขลา พจนานุกรม “ภาษาถิ่นพังงา” ของ ส่วนการศึกษา องค์การบริหารส่วนจังหวัดพังงา พจนานุกรมภาษาถิ่น “คำพังงา” ของ สนั่น ชุมวรฐายี ดำราเรื่อง “ภาษาถิ่นใต้” ของ อัครา บุญทิพย์ ดำราเรื่อง “ภาษาไทยถิ่นใต้” ของ เปรมจิต ชนะวงส์วิทยานิพนธ์เรื่อง ศึกษาศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้จังหวัดสุราษฎร์ธานี นครศรีธรรมราชและสงขลา ของประภาพรรณ เสนีตันติกุล และวิทยานิพนธ์เรื่อง “การศึกษา คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ของผู้พูดในเขตเมือง ชานเมือง และชนบท ของอำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา” วิทยานิพนธ์ของ ชนกพร อังศุวิริยะ

การเก็บรวบรวมรายการคำผู้วิจัยใช้หลักเกณฑ์ในการเลือกรายการคำดังต่อไปนี้

1. เป็นคำที่ใช้ในชีวิตประจำวัน เช่น คำเรียกเครือญาติและบุคคลในสังคม คำเรียกพืช ผัก ผลไม้ อาหาร เครื่องปรุงรส ชื่อสัตว์ ส่วนต่างๆของร่างกาย เครื่องแต่งกายและกิริยาอาการ

2. เป็นคำที่ผู้บอกภาษาใช้ศัพท์แตกต่างกับภาษาไทยกรุงเทพมหานคร เช่น “ฟักเขียว” /khî:/prà:ʔ/ “ฟักทอง” /nàm/tāw/

จากการทดลองเก็บข้อมูลในเดือนพฤษภาคม 2556 ที่ผ่านมา ซึ่งผู้เขียนวิจัยได้ใช้รายการคำจำนวน 150 คำ สอบถามผู้บอกภาษา พบว่าคำบางคำที่ใช้ทดสอบไม่ชัดเจนกล่าวคือ คำบางคำเป็นคำที่อาจยืมมาจากภาษาอื่น บางคำผู้บอกภาษาบางคนไม่เข้าใจ ดังนั้นผู้เขียนวิทยานิพนธ์จึงได้ตัดคำที่มีปัญหาออกไป และเพิ่มจำนวนเป็น 500 คำ โดยแบ่งคำออกเป็นหมวดคำนามและหมวดคำกริยา เพื่อให้การเก็บข้อมูลมีความชัดเจนและเป็นระบบมากขึ้น คำเหล่านี้ประกอบด้วยคำนามจำนวน 374 คำ คำกริยา จำนวน 108 คำ และคำสรรพนาม จำนวน 18 คำ ดังต่อไปนี้

หมวดคำนาม มี 11 กลุ่ม คือ

กลุ่มคำ	จำนวนคำที่ใช้ในการวิจัย
(1) พืช ผัก ผลไม้ และส่วนประกอบต่างๆ	64
(2) อาหาร เครื่องดื่ม และเครื่องปรุงรส	17
(3) สถานที่ สิ่งก่อสร้าง และส่วนประกอบ	17
(5) ส่วนต่างๆ ของร่างกายคน	29
(6) ส่วนต่างๆของร่างกายสัตว์	7
(7) ธรรมชาติ	16
(8) การบอกเวลา	18
(9) แมลงและสัตว์	45
(10) เครื่องมือเครื่องใช้ เครื่องตกแต่งบ้าน และยานพาหนะ	54
(11) ผ้าและเครื่องแต่งกาย	13
(12) สุขภาพและโรคภัย	17
(13) เบ็ดเตล็ด	77

หมวดคำกริยา มี 7 กลุ่ม คือ

กลุ่มคำ	จำนวนคำที่ใช้ในการวิจัย
(1) การปรุงอาหาร	10
(3) การแสดงออกทางอารมณ์	13
(4) กริยาที่เกี่ยวกับการพูด	16
(5) ลักษณะนิสัย	10
(6) กริยาบอกขนาด – ลักษณะ	12
(7) อาการที่สัมพันธ์กับอวัยวะบางส่วนของร่างกาย	10
(8) เกี่ยวกับคำขยาย	22

หมวดคำสรรพนาม มี 1 กลุ่ม คือ

กลุ่มคำ	จำนวนคำที่ใช้ในการวิจัย
(1) เกี่ยวกับเครือญาติ	18

2. แบบสัมภาษณ์ เป็นเครื่องมือที่ใช้บันทึกข้อมูลพื้นฐานของผู้บอกภาษา และคำศัพท์ ดังตัวอย่าง

รายชื่อผู้บอกภาษา

คนที่ 1 ชื่อ.....
 อายุ..... การศึกษา..... อาชีพ.....
 ที่อยู่อาศัย..... เบอร์โทร.....

คนที่ 2 ชื่อ.....
 อายุ..... การศึกษา..... อาชีพ.....
 ที่อยู่อาศัย..... เบอร์โทร.....

คนที่ 3 ชื่อ.....
 อายุ..... การศึกษา..... อาชีพ.....
 ที่อยู่อาศัย..... เบอร์โทร.....

แบบสัมภาษณ์

ชื่อ.....
 อายุ..... การศึกษา..... อาชีพ.....
 ที่อยู่อาศัย..... เบอร์โทร.....

คำ	คำศัพท์ภาษาไทยถิ่นใต้ของผู้พูดตามระดับอายุ ตำบลธรรมนิษฐ์ อำเภอเกาะปรง จังหวัดพังงา			
1.กล้วยป่า				
2.กล้วยเล็บมือนาง				
3.กระทกรก				
4.มะเขือพวง				
5.กะหล่ำปลี				
6.ฟักทอง				

3. อุปกรณ์ประกอบการเก็บข้อมูล ใช้อุปกรณ์ที่เป็นของจริง รูปภาพและการแสดงท่าทางตลอดจนสมมติสถานการณ์ เพื่อให้ผู้บอกภาษาเข้าใจความหมายของคำที่ต้องการ
4. อุปกรณ์สำหรับบันทึกเสียงและกล้องถ่ายภาพ วิจัยใช้เครื่องบันทึกเสียงแบบที่ใช้กับแถบบันทึกเสียงชนิดคาสเซต (cassette) และใช้ถ่านไฟฉาย แทนการใช้ไฟฟ้าเพื่อความสะดวกในการเก็บข้อมูล และใช้กล้องถ่ายภาพบันทึกภาพผู้บอกภาษาคำด้วย
5. แบบสอบถามเพื่อเก็บข้อมูลทางสังคม ใช้บันทึกข้อมูลเกี่ยวกับประวัติส่วนตัวของผู้บอกภาษา เพื่อเป็นหลักฐานอ้างอิงว่าผู้บอกภาษามีคุณสมบัติตรงตามที่กำหนดไว้
6. สมุดบันทึกผลการใช้คำศัพท์ภาษาไทยสำเนียงถิ่นใต้ ของบุคคลสามระดับอายุ ในตำบลรณฉัตรอำเภอกะปง จังหวัดพังงา ซึ่งผู้เขียนวิจัยสร้างเป็นบัญชีตารางคำ เพื่อสะดวกในการบันทึกข้อมูล
7. สัทอักษร (phonetic alphabet) ในการจดบันทึกเสียงของผู้บอกภาษาผู้เขียนวิจัยได้ใช้สัทอักษร (IPA) ของสมาคมสัทอักษรนานาชาติ (International Phonetic Association) ส่วนเสียงวรรณยุกต์นั้นบันทึกโดยใช้สัญลักษณ์

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ผู้วิจัยได้จัดเก็บรวบรวมข้อมูลโดยการเดินทางไปสัมภาษณ์ผู้บอกภาษาทั้ง 48 คน โดยการแบ่งประชากรของแต่ละหมู่บ้านจำนวน 4 หมู่บ้าน ให้เท่าๆกันกล่าวคือ จำนวนหมู่บ้านละ 12 คน ซึ่งมีดังต่อไปนี้ หมู่บ้านปากคลอง หมู่บ้านท่าหัน หมู่บ้านบางจำ หมู่บ้านรณฉัตร ตำบลรณฉัตร อำเภอกะปง จังหวัดพังงา ตั้งแต่เดือนธันวาคม 2556 – เดือนกุมภาพันธ์ 2557 และเพื่อช่วยให้ผู้บอกภาษาเข้าใจความหมายของคำชัดเจนยิ่งขึ้น ผู้เขียนวิจัยได้ใช้วิธีการคือ ใช้อุปกรณ์ที่เป็นของจริงหรือรูปภาพประกอบการสัมภาษณ์ โดยการชี้ไปที่สิ่งของ หรือชี้ให้ดูรูปภาพ แล้วถามว่าอะไร แต่หากคำใดไม่สามารถใช้ของจริงหรือรูปภาพประกอบการซักถามได้จะใช้วิธีการแสดงกิริยาท่าทางหรือสมมติสถานการณ์ประกอบแล้วถามว่ากิริยาอาการนั้นเรียกว่าอะไร
2. ใช้ผู้พูดภาษาไทยถิ่นใต้เป็นล่าม ในกรณีที่ผู้วิจัยคาดว่าผู้บอกภาษาอาจสับสนเรื่องความหมายของคำและเข้าใจไม่ตรงกัน
3. บันทึกเสียงโดยใช้สัทอักษรรวมทั้งจดคำอธิบายจากผู้บอกภาษา

4. บันทึกเสียงผู้บอกภาษาคำด้วยเครื่องบันทึกเสียงอิเล็กทรอนิกส์ เพื่อเป็นหลักฐานในการตรวจสอบข้อมูลภายหลัง โดยให้ผู้บอกภาษาออกเสียงศัพท์ครั้งละ 2 ครั้ง โดยเว้นระยะระหว่างการออกเสียงครั้งแรกและครั้งที่ 2 พอสมควร

แหล่งข้อมูล

ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้างานวิจัย วิทยานิพนธ์ และเอกสารต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับเรื่องวิจัยที่มีผู้ศึกษาไว้แล้ว โดยอาศัยข้อมูลจากแหล่งข้อมูลต่อไปนี้

1. หอสมุดมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
2. หอสมุดมหาวิทยาลัยศิลปากร
3. ห้องสมุดสถาบันวิจัยภาษาและวัฒนธรรมเพื่อพัฒนาชนบท มหาวิทยาลัยมหิดล
4. สถาบันวิทยบริการ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
5. หอสมุดมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
6. หอสมุดแห่งชาติ
7. ห้องสมุดมหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี
8. ที่ว่าการอำเภอกะปง จังหวัดพังงา
9. ฝ่ายข้อมูล ศาลากลางจังหวัดพังงา
10. ผู้บอกภาษาไทยถิ่นใต้ อำเภอกะปง จังหวัดพังงา

การตรวจสอบข้อมูล

1. นำข้อมูลที่เก็บรวบรวมได้ไปสอบถามผู้รู้ทางภาษาในหมู่บ้านเพื่อเป็นการตรวจสอบความถูกต้องอีกครั้งหนึ่ง
2. ในกรณีที่ข้อมูลไม่สมบูรณ์ หรือกรณีที่ผู้วิจัยสงสัยและต้องการคำตอบ ผู้วิจัยกลับไปเก็บข้อมูลจากผู้บอกภาษาเพิ่มเติมอีกครั้งจนเป็นที่เข้าใจ และพอใจ

การวิเคราะห์ข้อมูล

1 วิทยานิพนธ์นี้มีคำที่ใช้ในการเก็บข้อมูลจำนวน 500 คำ ซึ่งบางคำผู้บอกภาษาบางกลุ่มอายุ หรือกลุ่มอายุเดียวกันมีการใช้ศัพท์ตั้งแต่ 2 ศัพท์ขึ้นไป แทนคำคำเดียว คำเหล่านี้อาจเกิดการแปรเสียง พยัญชนะ สระ หรือวรรณยุกต์อย่างใดอย่างหนึ่งบางคำก็มีการแปรทั้งเสียงพยัญชนะ สระ

วรรณยุกต์ต่างกันหมด ดังนั้นเพื่อไม่ให้เกิดความสับสนในการพิจารณาศัพท์ ผู้เขียนวิทยานิพนธ์จึงตั้งเกณฑ์ในการพิจารณาว่าเป็นศัพท์เดียวกัน หรือคนละศัพท์ดังนี้

1.1 เกณฑ์การพิจารณาให้เป็นศัพท์เดียวกัน

1.1.1 ศัพท์ 2 ศัพท์ที่ใช้แทนคำเดียวกัน หากจำนวนพยางค์เท่ากัน แต่มีหน่วยเสียงพยัญชนะ หน่วยเสียงสระ หรือหน่วยเสียงวรรณยุกต์หน่วยเสียงใดหน่วยเสียงหนึ่งแตกต่างกัน ผู้จัดทำวิจัยให้เป็นรูปแปรของศัพท์เดียวกัน

1.1.2 ศัพท์ 2 ศัพท์ที่ใช้แทนคำเดียวกัน หากอธิบายได้ว่า เป็นเรื่องของการละพยางค์หรือการเพิ่มพยางค์ ผู้เขียนวิทยานิพนธ์จัดให้เป็นรูปแปรของศัพท์เดียวกัน ตัวอย่างเช่น

การละพยางค์ “มากมาย” /kā/ luy/

การเพิ่มพยางค์ “หญ้าเจ้าชู้” /yà:/krə:y/

1.2 เกณฑ์การพิจารณาให้เป็นคนละศัพท์

1.2.1 ศัพท์ที่เกิดจากการรวมกันของหน่วยคำ 2 หน่วยคำ ที่มีหน่วยคำหนึ่งแตกต่างกัน แม้จะมีหน่วยคำรวมหรือเหมือนกันอยู่หน่วยคำหนึ่ง ผู้เขียนวิทยานิพนธ์จัดเป็นคนละศัพท์ ตัวอย่างเช่น

“หงายหลัง” /yàk/hâ:y/

“ฟอยจัดหม้อ” /fô:y/khāt/mò:ʔ/

1.2.2 ศัพท์ที่เกิดจากเสียงแปรกันซึ่งแม้ว่าจะสามารถอธิบายได้ด้วยเกณฑ์การแปรทางเสียง ทว่างานวิจัย วิทยานิพนธ์ หรือพจนานุกรมระบุว่า เป็นคำยืมภาษาภาษาไทยกลางก็จัดให้เป็นคนละศัพท์ ตัวอย่าง เช่น

“ฟัน” khwān fān

ทั้งนี้เพื่อช่วยชี้ให้เห็นถึงอัตราการเปลี่ยนแปลงการใช้คำศัพท์ภาษาไทยสำเนียงถิ่นได้ของผู้พูดสามระดับอายุในอำเภอกะปาง จังหวัดพังงา ว่ามีแนวโน้มที่จะเปลี่ยนแปลงไปในลักษณะใดบ้าง และมาน้อยเพียงใดลักษณะการใช้คำแบ่งเป็น 3 ลักษณะ คือ

- (ก) ศัพท์ที่ผู้บอกภาษาสามระดับอายุใช้เหมือนกัน
- (ข) ศัพท์ที่ผู้บอกภาษาสองระดับอายุใช้เหมือนกัน
- (ค) ศัพท์ที่ผู้บอกภาษาสามระดับอายุใช้ต่างกัน

2. วิเคราะห์การแปรภาษาของผู้พูดตามระดับอายุ ในเขตพื้นที่ตำบลธรรมนิษฐ์
อำเภอกะปง จังหวัดพังงา ในด้านต่างๆดังนี้

2.1 การแปรด้านเสียง

2.2 การแปรด้านศัพท์

เรียบเรียงผลการศึกษาและวิจัย และนำเสนอในรูปแบบพรรณนาวิเคราะห์ และตาราง